

Bemærkninger til lovforslaget

Hovedsynspunkt

Der anvendes hvert år milliarder af skatteydernes penge til betaling for enkeltpersoners foræring m.v. Formålet med nærværende lovforslag er at opnå vidt-rækkende besparelser på dette punkt.

Lovforslaget er en delvis genfremsættelse af Fremskridtspartiets lovforslag nr. L 159 af 18. februar 1983 (Folketingstidende 1982-83, tillæg A sp. 3349 og forhandlingerne sp. 6487 og sp. 8502) og L 208 af 16. marts 1990 (Folketingstidende 1989-90, tillæg A sp. 5249 og forhandlingerne sp. 7431 og sp. 8039).

Når lovforslaget genfremsættes på nuværende tidspunkt, skyldes det finansminister Henning Dyrmoses (K) udtalelse til Berlingske Tidende den 25. februar 1991 om at ville genindføre tilskud til kantinedriften i statens regi.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at finansministeren ikke skal have lov til administrativt at genindføre skatteydertilskud på 70 mio. kr. årligt.

Lov om restaurations- og hotelvirksomhed m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 186 af 25. marts 1988 kapitel 4 – der er optrykt som bilag I til nærværende forslag – indeholder dansk rets hovedbestemmelser om kantiner.

Arbejds miljølovens bestemmelser

Arbejds miljø- og arbejderbeskyttelsesreglerne er fastlagt i lov, jf. lovbekendtgørelse nr. 646 af 18. december 1985, ændret senest ved lov nr. 380 af 13. juni 1990.

Arbejds miljøloven siger, at der skal anvises medarbejderne passende plads til at indtage deres måltider og gives dem mulighed for at opvarme medbragt mad og drikke. Hvor arbejdets art gør det påkrævet eller naturligt, at medarbejderne ikke spiser i arbejdslokalet, skal der indrettes passende spiserum for vedkommende medarbejdere, hvis dette i øvrigt er rimeligt.

Nærværende forslag berører ikke arbejds miljølovgivningen, jf. § 3.

Finansiering af kantiner og lignende

Når salg af mad, drikke, tobak og andre nydelses-

midler finder sted på arbejdspladser i den offentlige sektor, kræver forslaget, at salgsprisen fastsættes således, at der sker fuld dækning af alle omkostninger:

- a) administration, kasseapparat, telefon og administrationsinventar,
- b) råvarer og andre varer med løbende forbrug f.eks. opvaskemidler, karklude og kaffefiltre,
- c) moms,
- d) inventar og andet udstyr, der tilgår ved fremstilling, udbud og salg af varerne,
- e) el, gas, vand og renovation, hvis forbrug skyldes varesalget,
- f) porcelæn, glas, bestik m.v.,
- g) kantinepersonale til tilberedning, betjening, afrydning og opvask,
- h) beregnet rimelig husleje for de benyttede lokaliteter for så vidt der ikke betales (fuld) husleje.

Private virksomheder

Om private arbejdsgivere vil forlange den fulde omkostningsdækning, ligger uden for forslaget, der alene vil sikre, at skatteyderne ikke betaler til særlige befolkningsgruppers fortsatte særbegunstigelse. Mad, drikke, tobak og andre nydelsesmidler er en privatforbrugsudgift.

På en måde kan man godt sige, at skatteyderne også betaler for et udsnit af mad, drikke, tobak og andre nydelsesmidler, som ydes i den private sektor, for eksempel gennem arbejdspladskantiner med fradragsberettigede virksomhedstilskud. Nærværende forslag rammer ikke disse foreteelser. De fjernes bedst ved ophævelse af indkomstskatten.

At begynde generelt at pille ud af den del af den betændte skattelovgivning, er nok halsløs gerning, og vi må derfor døje med den i den – forhåbentlig meget korte – restlevetid, folketingsflertallet opretholder den asociale indkomstskattelovgivning. I denne overgangsperiode belemres vi så med det overgangsproblem, at private foretagender på dette punkt stilles bedre end offentlige arbejdspladser.

Her er det for det første klart, at institutioner, der får offentlige tilskud, som helt eller overvejende er bestemt til at dække deres underskud, selvsagt er om-